

Atėjęs prie kavinės durų Bentlis išvydo tik tuščią kiemą. Nei dubens, nei skanėstų niekur nesimatė. Nesimatė ir jo draugės. Bentlis suprato, kad jo gerajai draugei kažkas nutiko: tai buvo pirmas kartas nuo jų pažinties pradžios, kai ji nelaukė jo su skaniaisais likučiais. Bentlis pritūpė po balkonų pamąstyti. Ką jam dabar daryti? Laukti? Likti alkanam? Ieškoti maisto kitur?

Šaltis ir liudėsys jau skverbėsi po Bentlio kailiu, kai atsidarė kavinės durys. Bentlis dar nebuvo apsisprendęs, likti ar sprukti, o draugiškas veidas pažvelgė į jį ir kažką šūktelėjęs dingo viduje. Bentlis nusprendė dar luktelti. Po akimirkos durys vėl atsivėrė ir šypsena padėjo Bentliui kalną skanėstų. Bentlis klausiamai pažvelgė ir gavo paraginiimą: „Imk, skanus, atleisk, kad pamiršau, Lina apie tavę juk kalbėjo“.

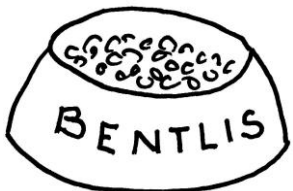
Kol Bentlis gardžiaivosi, žmogus liudnomis akimis žiūrėjo į jį ir dūsavo. Kai skanėstai baigėsi, jis pasakė: „Aš Polas, gyvenu netoli nuo čia. Gal užsuktum pas mane?“ Bentlis dar niekada nebuvo lankęsis žmonių namuose. Viduje blankiai kvepėjo kitu šunimi, tačiau šio niekur nesimatė. Bentlis įautėsi neįprastai – kartu norejosi ir sprukti, ir pasiilikti. Buvo baisoka, bet namai atrodė jaukus, žmogus draugiškas.

Polas vis dar liudnai šypsojosi. Jis pakasė Bentliui pausį ir pasakė kažką keisto. Tai skambėjo mazdaug taip: „Mano geras draugas iškeiliavo į šunų dausas. Man labai liudna be jo. Gal tu galėtum gyventi su manimi? Aš labai apsidžiaugčiau, jei tu sutiktum“. Bentlis lyžtelėjo Polo ranką, sakydamas – „viskas bus gerai, tu man patinki“.

Ne viską Bentlis suprato, ką sakė Polas. Kas tos dausos?

Bet buvo aišku viena – nuo šiol Bentlio gyvenimas bus kitoks.

Juk jis tikrai nepaprastas šuo. Ir dabar jis turi savus namus ir savo žmogų.

Monika S.K.

Nepaprastas šuo Bentlis

